

**ALLSPORTS
ACADEMIE**

GERARD VAN GEMERT
Valse start

δ

Copyright ©2022 Uitgeverij Dyslexion, Deventer

ISBN 9789463245579

NUR 284

Papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam

Omslagontwerp: Studio Clavis

© Gerard van Gemert

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

Voorwoord

Sport is machtig om te doen en prachtig om naar te kijken. En sport verbreedert. Een algemene term met een veel diepere betekenis. Het afgelopen jaar hebben we dat weer in geuren en kleuren mee kunnen maken op de Olympische Spelen in Peking. Alle politieke, culturele en levensbeschouwelijke tegenstellingen worden aan de kant geschoven en de enige strijd die gevoerd wordt, wordt op het sportveld uitgevochten. Het begint met de droom mee te mogen doen op het hoogste niveau. Die droom is werkelijkheid geworden – en dan begint het pas echt. Die nieuwe droom, een plaats op het ereschavot!

Wie loopt of fietst het snelst, wie scoort het meest of wie is de beste dressuuramazone ter wereld? Een kleine greep uit de tientallen sporten waar de felbegeerde medailles te winnen waren en waar atleten jaren alles voor opzij hebben gezet. Slechts een klein aantal ziet zijn of haar arbeid vertaald naar succes. De meeste atleten hebben hun droom in duigen zien vallen. Toch is meedoen aan de Olympische Spelen al een succes op zich. Als je op dat niveau je sport mag uitoefenen, dan ben je in mijn ogen al een held. Ook niet-medaillewinnaars verdienen volop ons respect!

In het boek dat je nu in handen hebt, gaat het er niet anders toe. Twee jonge atleten, die nog aan het begin van hun carrière staan, worden geconfronteerd met de realiteit van het leven. Succes en teleurstelling gaan in *Valse start* hand in hand. Daphne en Mitch moeten beslissingen nemen waar ze eigenlijk nog niet aan toe zijn, maar waar ze niet onderuit kunnen. Hun sport en de gedrevenheid om succesvol te zijn blijken dan een hulp om ook de problemen in het dagelijks leven op te lossen. En zo gaat dat niet alleen in boeken, ook in het echte leven!

Ze hebben het talent om ook ooit op dat olympische platform aanwezig te zijn. En heel misschien kunnen zij bij die kleine groep horen die het podium bereikt. Maar dat is afhankelijk van zoveel verschillende factoren. Raken ze niet geblesseerd, worden ze goed begeleid en kunnen ze het blijven opbrengen om hun hele leven zo in te richten dat alles om hun sport draait? Want pas dan zullen ze kans maken op het allerhoogste.

In *Valse start* weet de schrijver twee uiteenlopende werelden te beschrijven die ineens heel dichtbij elkaar blijken te liggen. Twee jonge mensen die elkaar normaal gesproken nooit zouden hebben ontmoet, hebben elkaar nodig om succesvol te kunnen blijven zijn. Dat dat lukt, is ook in dit boek te danken aan de sport. Sport verbreedert, of had ik dat al gezegd? Kortom: een aanrader!

ERICA TERPSTRA

Voorzitter NOC*NSF, koepel van de georganiseerde sport in Nederland. Tevens was zij Nederlands kampioen zwemmen. Ze heeft tweemaal deelgenomen aan de Olympische Spelen (Rome 1960 en Tokio 1964), waarbij zij zilver en brons won.

Mitch plofte neer naast zijn teamgenoten en pakte de handdoek die op de bank lag. Hij veegde het zweet van zijn gezicht. De coach kwam naast hem zitten. ‘Je gaat er zo weer in, Mitch. Even op adem komen en dan die laatste vijf minuten vlammen.’ Mitch knikte. Hij was kapot en had het gevoel dat hij geen stap meer kon zetten. Hij had bijna de hele wedstrijd gespeeld. Maar hij had geen keus. Ze moesten vandaag winnen en daar hadden ze hem hard bij nodig. Hij volgde het spel en zag dat hun tegenstander met een driepunter scoorde, 71-72. ‘Shit,’ vloekte hij.

De coach stond weer op en wandelde nerveus heen en weer. ‘Kom op, nu wij weer,’ schreeuwde hij naar de jongens in het veld. Door de spanning kon hij geen gerichte aanwijzing meer geven.

Mitch keek langs coach Bossen heen, eerst naar het veld en daarna naar de klok. Nog vier en een halve minuut. Hij schudde zijn benen los en hoopte zo de vermoeidheid eruit te krijgen. Zijn teamgenoten speelden de bal rond. Nu werd Dylan aangespeeld. Hij maakte een beweging naar links, draaide kort weg naar rechts en ging de lucht in. Vanaf de rand van de bucket schoot hij. De bal belandde op de rand van de basket. ‘Rebound,’ schreeuwde Mitch. Maar tot zijn ontzetting zag hij dat de lange center van de Eagles de bal wegplukte.

Coach Bossen draaide zich om. ‘Mitch?!’ zei hij. Het was een combinatie van een vraag en een commando. Hij had zijn sterspeler zo hard nodig nu, maar hij wist ook dat Mitch al veel gegeven had. De jongen was pas vijftien en om op die leeftijd op dit niveau te spelen, dat kost veel kracht.

Mitch knikte, stond op en deed een diepe kniebuiging.

De coach kwam naast hem staan en legde zijn arm om de schouders van zijn beste speler. ‘We moeten winnen, Mitch, anders verliezen we de aansluiting met de kop. Geef alles wat je hebt, die laatste vier minuten.’ Mitch zuchtte diep. Hij zag

de Eagles weer scoren; 71-74.

‘Kom op, Mitch,’ hoorde hij van de tribune roepen. Hij keek even om en zag Lois zitten onder het grote spandoek waar de aanmoedigingen voor hun team op stonden. Het spandoek hing er iedere thuiswedstrijd. *Achilles een klasse beter*, was de tekst op het doek.

Lois zwaaide en lachte naar hem. Hij glimlachte terug. Hij had niet verwacht dat ze zou komen kijken.

‘Toe maar, Mitch,’ moedigde de coach hem aan. Dylan liep het veld af en terwijl Mitch en hij elkaar passeerden, deden ze een high five. ‘Pak ze, Mitch,’ zei Dylan grimmig. Hij keek boos. Een van hun teamgenoten die op de bank zat, gooide de handdoek naar Dylan. Hij ving hem op en smiet hem vervolgens woest op de bank: ‘Verdomme, we geven die pot gewoon weg in de laatste minuten,’ schreeuwde hij. Hij schopte kwaad tegen een bidon die op de grond stond. Het ding vloog tegen de bank aan en rolde weer terug.

‘Ga zitten, Dylan,’ commandeerde coach Bossen. ‘En hou je rustig.’ Dylan nam plaats op de bank en verborg zijn gezicht achter zijn handen.

Mitch stond intussen in de bucket en twee tegenstanders stonden steeds bij hem in de buurt. Ze hadden wel door dat die jonge knul degene was om wie het draaide bij Achilles. Zonder bal bewoog hij van links naar rechts om zo veel mogelijk aanspeelbaar te zijn. Vaak werd hij even door zijn tegenstanders vastgehouden. Dan rukte hij zich los. Niet te opvallend, want anders werd er gefloten voor een aanvallende fout. En dat konden ze nu niet gebruiken. Iedere aanval moest nu een score opleveren, want als de Eagles weg zouden lopen naar vijf of zes punten verschil, was de wedstrijd verloren zo vlak voor tijd. ‘Hou die nummer 23 in de gaten,’ hoorde hij vanaf de kant roepen. Ook de coach van de Eagles wist wel waar het gevaar bij Achilles vandaan kwam.

Hoewel hij door twee verdedigers in de gaten werd gehouden, werd Mitch aangespeeld. Door zijn lengte kon hij de bal uit de lucht plukken. Hij draaide weg en duwde met zijn schouder

zijn tegenstander opzij. Net niet hard genoeg om een overtreding te maken. De verdediger duwde terug, maar Mitch draaide alweer de andere kant op. Hij was rechtshandig, maar kon ook goed met links dribbelen. Dat zorgde ervoor dat hij erg moeilijk te verdedigen was als hij eraan kwam. Hij was nog niet vrij genoeg om een schot te wagen en speelde de bal weer de bucket uit naar Farouk. De seconden tikten weg en ze moesten een doelpoging wagen voor de tijd erop zat. De andere spelers van Achilles wisten dat ze de bal weer bij Mitch moesten zien te krijgen. Opnieuw liep hij zich vrij en werd aangespeeld met zijn rug naar de basket. Hij liet de bal een keer stuiteren en draaide zich bliksemsnel om, sprong en schoot. Tijdens het springen hing hij achterwaarts, waardoor de tegenstander hem niet goed kon verdedigen. Op het moment dat de bal zijn handen verlieten, wist Mitch al dat het goed zat. Deze ging erin. En inderdaad verdween de bal, zelfs zonder de ring te raken, in het netje: 73-74. Snel schakelde Achilles om naar de verdediging. De spanning nam nu bezit van de spelers, want zowel de Eagles als Achilles kwamen in hun aanvallen niet tot scoren. Een schot van de Eagles belandde op de ring en Mitch had de rebound. Hij beschermde de bal door voorover te buigen en hem tegen zijn buik aan te drukken. De Eagles zetten geen druk, maar renden terug naar hun eigen helft om de aanval van hun tegenstanders weer op te vangen. Mitch gooide de bal naar Farouk, hun spelverdeler, en keek op de klok. 73-74 en nog vijfentwintig seconden te spelen. Ze moesten nu scoren, anders was de wedstrijd verloren. Mitch rende naar de helft van de Eagles. Hij probeerde de vermoeidheid in zijn benen te negeren. Het eerste seniorenteam van Achilles speelde in de promotiedivisie, de op een na hoogste klasse. Alleen de hoofdklasse zat er nog boven. Het team van coach Bossen deed het dit jaar bijzonder goed en stond zesde. De tegenstander van vandaag stond vijfde en bij winst zou Achilles hen voorbijgaan. Er moest vandaag dus wel gewonnen worden en het zag er op dit moment niet naar uit dat dat zou gaan lukken.

‘Kom op, mannen, nu moet het gebeuren,’ schreeuwde coach Bossen. ‘Doe het, Mitch,’ hoorde Mitch de schelle stem van Lois boven het andere rumoer van de tribune uit.

Farouk had de bal en dribbelde wandelend richting de helft van de tegenstander. Hij keek op de klok en hoewel de seconden wegtikten, bleef hij rustig. Mitch wist dat Farouk op het juiste moment zou wachten en dat hij waarschijnlijk nog een keer in balbezit zou komen. Dan moest hij het doen. Alles hing nu van hem af. Farouk zou steeds oogcontact met hem houden en zodra Mitch even vrijkwam, zou Farouk hem aanspelen.

Mitch bewoog weer veel in de bucket. Zijn tegenstander gaf hem echter geen centimeter ruimte. Mitch moest de bucket uit om vrij te komen, anders moest Farouk schieten en dan was de kans groot dat het mis ging. Dat wist Farouk ook. Van op een afstand schieten was niet zijn sterkste punt. Mitch zette aan naar de zijkant van het veld. Hij kwam buiten de driepuntenzone. Hier gaf zijn tegenstander hem even ruimte. Mitch stak zijn rechterhand in de lucht om aan te geven dat hij de bal daar wilde hebben. Farouk begreep het en speelde de jonge talentvolle basketballer direct aan. Mitch ving de bal met een hand op en wist dat hij geen tijd meer had om een actie te maken. Hij sprong en schoot direct. Terwijl de bal door de lucht zweefde, ging de zoemer. Dat maakte niet uit. Als de bal in het netje viel, zou het punt evengoed tellen. Het leek wel of er een film vertraagd werd afgespeeld. Alle ogen in de sporthal volgden de bal. Ook Mitch keek de bal na. Die belandde via het bord op de ring. Hij rolde over de ring en dreigde er weer uit te rollen. Maar de bal had daar te weinig snelheid voor en zakte in het netje.

De teamgenoten van Mitch juichten en de spelers die op de bank zaten en tijdens de laatste actie van Mitch waren gaan staan, renden het veld in. De stand op het scorebord veranderde van 73-74 in 76-74. Ze hadden gewonnen van de Eagles en maakten nog steeds kans op de play-offs. Als HBBC, die vierde stond, vandaag ook won, stonden ze nog steeds een punt achter op hen. En ze moesten nog een keer tegen elkaar. De vierde plaats gaf

recht op de play-offs. Daarin besliste de top vier wie er naar de hoogste klasse zou promoveren. Alles hing nu van die laatste wedstrijd af.

Mitch werd door zijn teamgenoten op zijn schouders geslagen en hij kreeg het ene na het andere compliment voor zijn goede spel. Hij liep naar de bank en Farouk gooide een bidon naar hem. Mitch zette hem op de bank en pakte zijn trainingsjack. Hij wilde net zijn bidon weer pakken toen hij op zijn schouder werd getikt. Hij draaide zich om en zag dat het Lois was.

‘Goed gespeeld, Mitch,’ sprak ze met een glimlach. Lois was zeventien en dus twee jaar ouder dan Mitch. Ze was de dochter van een van de sponsors van Achilles, een schatrijke zakenman. Ze hadden al een paar keer met elkaar gesproken en Mitch vond haar erg leuk en aardig.